

На една маса се хранѣха сждията и директора на прогимназията. На друга — началникътъ на гарата тракаше табла съ данъчния агентъ. По перона, напеченъ отъ слънцето, минаваше сегизъ-тогизъ желѣзничаръ, презъ разтворенитѣ прозорци идеше горещина, мирисъ на вжглища, и още нѣкакъвъ гжстъ, сладникавъ ароматъ на презрѣли плодове.

Къню спрѣ нерешително предъ сждията, който довършваше обѣда си.

— Добъръ день — да ти е сладко, господинъ сждия... — свали калпакъ той, усмихна се съ мъничкитѣ си очички и повдигна заедно съ пояса тежкитѣ бозеви потури.

Тънтурестия момъкъ съ чипъ носъ, широко, брадясало лице и алабросъ, дигна очи и троснато отвърна:

— Е? Какво има?

— Тебе търся, господинъ сждия! Ще те водя на село... Едно завещание има... да не изпуснемъ стареца...

— Ха! Туй то! Азъ нали ти казахъ, директоре, нà ти почивка, нà ти кино!.. Преди малко се връщамъ отъ огледъ, тичай сега пъкъ — завещание! Наредихме